

Iz spominov na babico.

III.

Naša babica se je rodila pod kmetsko streho. Učena ni bila — ali razumna. Celó otrokom nam je večkratov obžalovala, da ni imela prilike, da bi se bila priučila v mladosti vsaj branju. Toda mi smo bili otroci; smijali smo se babici in jej veleli, naj se zapiše v šolo k Tičkovemu Gregu.

A v jednej stvári je bila učena naša babica, da nikoli tega: v katekizmu. Molitev in molitvie vam je znala na izust, kolikor gospod na propovednici. Samó da se je čestokrat pritoževala, da molijo gospod na prižnici vse „po novem,“ ona pa je znala „po starem“ svoje molitve in je takisto tudi nas učila. Bila nam je izvrstna učiteljica poniglavčkom, ki so nas takó radi zobjé boleli, kadar je bilo treba moliti. Poznala je babica naše muhe, poznala tudi zdravila zánje. „Précej môlit,“ velevala je ob takih prilikah strogega lica, „ali ga pa pokličem, Brlinčkovega Miho, da vas pobaše v svoje vreče!“

Tedáj je vsakokrat v hipu izgínila naša bolezen, kajti berač Brlinčkov Miha bil nam je otrokom človek strahú in gróze. Pritekli smo k babici, da nam je sklepala k molitvi mlade ročice. In otroci smo za njo molili in gledali nepremično v babice pobožno nagubano lice . . .

Ko pa je prišel čas, da je bilo mêní, kot njenemu najstarejšemu vnuku in in učencu prejeti zakrament sv. birmе, pokazal se je sad babičinega truda, ki ga je imela z nami. Ne da bi se hvalil — ali svojej babici na čast moram povedati, da ni znal tedáj nobeden otrok v šoli takó moliti, kakor onegáv izpod sv. Trojice. Zató pa sva bila tudi obilo poplačana oba z babico.

„Kdo te je naučil toliko molitvie?“ vprašali so me nékoč gospod vpričo vseh drugih učencev.

„Babica,“ odgovoril sem jaz.

„Glédi, kakó imaš dobro babico!“

In še sedáj vem, kakó ponosno-vesel sem tekel tistega dne iz šole, kakor bi me bil podil veter. Domá pa sem ves upehan hitel praviti babici, kaj in kakó so dejali gospod.

„Béži, béži, porednež,“ zavrnila me je ona, „pa priden bodi!“ V svojej skromnosti ni hotela verovati, da bi bil njo kdo pohvalil. Vender sem bil priča, da si je otrnila solzo iz očesa. Zakaj, — takrat nisem vedel, a danes se mi zdi, da od veselja . . .

Štirinajst dnij pozneje pa sem šel k birmi.

Mih. O. Podtrojški.

Desetica opisuje svoje življenje.

Lepih shrambah smo se lesketale takój po rojstvu v prekrasnej hiši velikega Dunajskega mesta. Ali kmalu pride cesarski služabnik, vzame mene in veliko število mojih sestic ter nas nese na pošto. — Drugi dan se peljemo po železnici preko Semeringa skozi lepo Štajersko deželo ter pridemo v belo Ljubljano.